

கொழும்புவிலிருந்து அங்கு வாழ நேரிடும் தமிழ்க் குரலை நாம் கட்டதில்லை. பரமபாலும் நமக்குப் பழகக் கமானது கனன்று கொதிநிலையிலயே இருந்த ஈழத்தில் வாழும் தமிழரின் கலகக் குரலதைத் தான் கட்டி ருக்கிறோம். கலகக் குரல் ஒற்றைக் குரலாக எங்கும் எதிர் ஒலிக் கநிர்ப்பந்திக் கப்பட்டதையே நாம் ஈழக் குரலாகக் கட்டும் பழக்கப் பட்டிருக்கிறோம். நிர்ப்பந்திக் கப்பட்ட மௌனமானதே நாம் கட்டதில்லை. அப்படியும் சில நசுக் கப்பட்ட குரல்களும் நம்

எப்போதும் ஒன்றையேவோ சொல்லிக்கொண்டிருப்பார்கள்? சமயத்துக்களே பகரல் மாற்றுவது தானே ஒரு போராளியின் யுத்த தந்திரம்? தப்பித்து உயிர் வாழ்ந்தால் தானே ஐயா பாட்டாளிகள் போராட்டத்தையெல்லாம் சில இயல்பும்? சும்மா வீராப்பா பசே உயிர் போனால் பாட்டாளிகள் போராட்டத்தைக் கவிட்டுத் தூரேகம் இழைத்தாகாதா? இது போன்ற காரல் மாறாட்டங்களும் ஈழ வாழ்க்கையில் நிகழ்ந்த காட்சிகள். அதிகம் பசேப்படாதவை. அதற்கான நியாயங்கள் கவசம் என்றும் தயாராக இருப்பவையான.

இந்த நிலை கொஞ்சம் கொஞ்சமாக மாற்றம் அடனெத்து வருவதற்குக் காரணங்கள் பல.

•Written by - வங்கட் சாமிநாதன் -•

••Friday•, 11 •January•, 2013 23:45• - •Last Updated•

••Friday•, 11 •January•, 2013 23:56•

ஈழத் திலிருந்து துலக ஷக கணக கில் தமிழர்கள் வளியேறத் தொடங்கியதும் தம் மிடம் தஞ்சம் அடையத் தவறுக்கே ஆசி அருளிய முற்போக்கு மடத் தலைவர் மறைந்ததும் மடம் காலியாகத் தொடங்கியதும்.

இது விடுதலைப் போராட்டமும், முற்போக்குச் சீரூடையும் மறைந்து விட்ட காலம். தமிழரின் வாழும் மண்ணின் தமிழ் அடையாளங்களையே அழிக்க அரசு முற்படும் போது வாழ்க்கையின் சித்திரமே வறோகித் தான் போகிறது.

அந்தச் சித்திரம் தான் தவேமுகுந்தனின் கண்ணீர் ரிண்டே தரையும் வீதி என்னும் அவரது முதல் சிறுகதைத் தொகுப்பின் எழுத்துக்களில், நமக்குத் தெரிகிறது. இது கொழும்புவில் வாழும் தமிழனின் வாழ்க்கைச் சித்திரம். யாழ்ப்பாணத்தில், அம்பாரையில், மட்டக்களப்பில், மலையகத்தில் தமிழ் வாழ்க்கை வறோகித் தான் இருக்கும். இவையெல்லாவற்றிற்கும் மலோக கிளிநொச்சியில் வவுனியாவில் வாழும் தமிழரின் வாழ்க்கை முற்றிலும் அன்னியப்பட்டு ஒன்றாகித் தான் இருக்கும். அங்கிருந்து எழுதுபவர்கள் யாரும் இருப்பார்களா என்பதும் தெரியாது.

இவ்வளவையும் எதற்காகச் சொல்ல வேண்டியிருக்கிறதென்றால், இந்த கதைகளின் காரல் நாம் இதுகாறும் கடைகாத ஒரு காரல். ஒரு புதிய காரல்.

முதன் முறையாக, வழிகாட்டும் முற்போக்குப் பெருந்தகை இல்லாது, இந்தத் தலைமுறையில் வித்தியாசமான சரித்திர கால கட்டத்தில் எழுத வந்துள்ள தவேமுகுந்தன் முதலில் எழுதத் தொடங்கியது, மாணவனாக 1992-ல் மரநாய்கள். "என்னபை பாதித்த உணர்வுகளையும் அனுபவங்களையும் தான் எழுதுகிறேன்." என்று சொல்லும் காரல் புதிய காரல். கட்டாயம் அது இத்தொகுப்பில் உள்ள கதைகளில் சாட்சியம் பெறுகிறது. மரநாய்கள் ஒரு சிறுவனாக, யாழ்ப்பாண கிராமம் ஒன்றில் ராணுவம் முகாமிட்பிருக்கும் சமீபத்தில் ராணுவ கண்காணிப்பில் பயந்து வாய் மீடபி வாழும் கட்டம். சூற்றி எங்கும் வீடுகள் இடிந்தும் தரமட்டமாகியும், கிடக்க கிராமம் திரும்பிய மக்கள் வாழ்க்கையைத் திரும்பத் தொடங்குகின்றனர். ராணுவம் எதையும் அபகரித்துச் செல்லும். கோழிப் பண்ணைகள் குறைந்த விலைக்கு கோழிகளை விற்றுவிட்டு கடமைபடுகின்றனர். அம்மா குறைந்த விலைக்கு ஒரு கோழி வாங்கி வருகிறாள். அதை மரநாய்களிடமிருந்து காப்பாற்றப் படும் பாட்டிற்கு இடையே ராணுவம் பறித்துச் செல்கிறது. வாய் மீடபிப் பார்த்திருக்கத் தான் முடிகிறது. ஆனால் சிறுவன் தன் அண்ணனிடம் இதைச் சொல்ல, அண்ணன் சொல்கிறான் "மரநாய்களைத் துரத்த வேண்டும்" என்று.

இது 1992-ன் முதல் கதை. அப்போதைய இடமும் வறே. சமீபமும் வறே. பத்து

கண்ணீர் ரினட்டேதெரியும் வீதி: (சிறுகததைத் தொகுப்பு) தவே முகுந்தன் :
வெளியீடு: காலச் சுவடு பதிப்பகம் . 669, க.பி.சாலை, நாகர்கோயில், 629001 விலை ரூ.
75